

vůbec nehodí. Jím bylo by lze pouze docílit, by strana povinná jako bývalý nájemce byt vyklidila. Strana povinná však užívání bytu o smlouvu nájemní více neopírá. Pouze v tom případě, kdyby strana povinná po zrušeném snad zabrání bytu chtěla by ho i nadále mocí bývalé smlouvy nájemní užívat, bylo by lze na základě právoplatné výpovědi vésti na ni exekuci na vyklizení. K tomu však dosud nedošlo.

Čís. 314.

Upraveno-li výživné nemanželského dítěte v nesporném řízení smírem s výhradou dalších nároků dítěte pro případ valného zlepšení otcových majetkových poměrů, není závady, by za podmínek § 2 čís. 7 nesp. říz. stala se nová úprava výživného zase v řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1919. R I 444/19.)

Rekursní soud nedal místa rekursu otce nemanželského dítěte do usnesení poručenského soudu, jímž uloženo stěžovateli, platiti na dále zvýšené výživné, u v á ž i v toto: Stížnost otce dítěte není v žádném směru ospravedlněna. Výměra povinností, stěžovateli jako otci po zákonu náležejících, byla stanovena smírem, schváleným dle usnesení soudu poručenského ze dne 16. října 1914 s výslovnou výhradou dalších nároků dítěte pro případ valného zlepšení majetkových poměrů stěžovatelových a to tak, že tomuto náleží až do 17. března 1920 na výživu dítěte přispívati 30 K měsíčně. Stěžovatel míní, že nebyl poručenský soud oprávněn, smír ten měniti a výživné, jím ujednané, v řízení nesporném zvyšovati, protože se proti návrhu druhé strany ohradil s poukazem k tomu, že jeho majetkové poměry se valně nezlepšily, nýbrž naopak zhoršily, takže rozhodnutí závisí na sporné otázce, zda vůbec nastal případ, v němž lze dle smíru požadovati pro dítě zvýšení výživného; otázku tu dlužno prý teprve sporem řešiti a proto měl prý soud prvě stolice nárok na zvýšení výživného odkázati na pořad práva. Než tento názor stěžovatelův nemá opory v zákoně, nanejvýš v § 2 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z., ba ani v § 16 první dílčí novely k obč. zák. Neboť, hledíc k tomu, že bylo otcovství s jeho strany uznáno, měl soud poručenský dle tohoto § 16 novely zákonné povinnosti jeho v řízení nesporném z moci úřední vyměřiti. Žaloby poručnickovy bylo by zapotřebí jenom, kdyby rozhodnutí záviselo na vyšetření sporných skutečností, jež prostředky řízení nesporného zjistiti nelze; takovými okolnostmi nejsou však zajisté nynější majetkové poměry otcovy. tím méně třeba jest sporu k posouzení, zda jsou lepší než jeho poměry před smírem z roku 1914. Naopak stěžovatel sám přiznal, že od dubna t. r. jest zaměstnán za služné 12.000 K ročně, což na dotaz soudu jeho zaměstnavatelem bylo potvrzeno; jest tedy nynější příjem stěžovatelův beze sporu zcela bezpečně zjištěn.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Stížnosti nemanželského otce do srovnalých rozhodnutí nižších soudů bylo by se zřetelem k ustanovení § 16 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854

čís. 208 ř. z. jen tehdy lze vyhověti, kdyby rozhodnutí v odpor vzatá zřejmě odporovala zákonu nebo spisům, nebo kdyby se byla nahodila zmatečnost v řízení před nižšími soudy. Předpokladů těch tu není. Mylný jest názor stěžovatelův, že vzhledem ke znění původního smíru nezletilý Josef S. musil by s poukazem na to, že majetkové poměry stěžovatelovy valně se zlepšily, nejprve ve sporu domáhati se zrušení smíru a zvýšení po případě nové úpravy výživného. Když byl závazek stěžovatelův, přispívati na výživu dítěte měsíčně 30 K, stanoven v řízení nesporném s výhradou dalších nároků dítěte pro případ valného zlepšení majetkových poměrů nemanželského otce, není vzhledem k § 16 první dílčí novely k obecnému zákoníku občanskému (cís. nařízení ze dne 12. října 1914 čís. 276 ř. z.) závady, by nebylo opět v řízení nesporném rozhodováno o zvýšení výživného, lze-li jen prostředky nesporného řízení zjistiti, že nastal předpoklad uvedený v usnesení ze dne 16. října 1914, t. j. valné zlepšení majetkových poměrů nemanželského otce. Tu pak dlužno proti vývodům stěžovatelovým vysloviti, že celkové majetkové poměry jeho valnou měrou se zlepšily, jakmile jeho příjmy značně stouply, neboť ve zvýšení příjmů zračí se zároveň vzestup stavu hmotného. O tom však, že příjmy stěžovatelovy značně stouply, nelze vzhledem k jeho vlastním údajům pochybovati.

Čís. 315.

Návrh soudně nerozvedené manželky, by manželé bylo uloženo, poskytovat jí prozatím v penězích anebo peněžité hodnotě slušné výživné, jest návrhem na prozatímní opatření a nelze tudíž o návrhu rozhodovati v řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1919, R II 141/19.)

K návrhu Růženy A-ové, by jejímu, soudně od ní nerozvedenému manželé bylo uloženo, platiti jí prozatím výživné, zahájila prvá stolice řízení nesporné a vyhověla návrhu. Rekursní soud zrušil usnesení první stolice a odkázal navrhovatelku na pořad práva, poněvadž o manželčině nároku na výživné nutno jednati a rozhodovati v řízení sporném.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu navrhovatelky.

Důvody:

Dovolací stížnost jest v omylu, domnívá-li se, že stanovení výživného v řízení nesporném jest tehdy přípustno, jedná-li se o prozatímní stanovení povinností, poskytovat výživné. Pro otázku řízení, jež ve věci té jest zachovávat, jsou rozhodnými ustanovení exekučního řádu, neboť stanovení prozatímního výživného dlužno pokládati za prozatímní opatření po rozumu § 382 čís. 8 ex. ř., a poněvadž v občanském právu ohledně dotyčného řízení není žádných předpisů, platí dle čl. XXVII. uvoz. zákona k exekučnímu řádu předpisy tohoto exekučního řádu. Právem tedy rozhodl soud rekursní, že řízení ve věcech nesporných místa nemá, a bylo proto dovolací stížnosti úspěch odepříti.